

РЕШЕНИЕ

№ 831

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: С. Милев
Силвия Б. Русева

при участието на секретаря Снежана Н. Колева Маринова
като разгледа докладваното от Иван Коев Въззивно частно наказателно дело
№ 20221100602667 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК, вр. чл. 250, ал. 4 НПК.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба от повереника на частния тъжител М. срещу разпореждане на СРС, НО, 7 с-в от 16.07.2021 г. по НЧХД № 9676/2021 г. по описа на състава, с което съдът е прекратил наказателното производство, образувано по тъжба на С. М. срещу И. Й., С. С., Б. С., медицинско лице – фелдшер на Затвора – Плевен и медицинско лице на ОСИН – В.. В жалбата се твърди, че разпореждането е направилно и незаконосъобразно, като се излагат подробни съображения и се иска неговата отмяна.

По делото е постъпило и писмено възражение срещу подадената частна жалба от И. Й., в което той моли съдът да отхвърли подадената жалба и да потвърди постановения първоинстанционен съдебен акт.

В разпоредително заседание въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 НПК прецени, че за правилното решаване на делото, за да обезпечи изпълнението на правомощията си по чл. 313 НПК, не се налага събиране на доказателства, нито разпит на свидетели и на лицата, срещу които е подадена тъжбата.

В открито съдебно заседание повереникът на частния тъжител – адв. В. не се явява, като тъжителът е съгласен да се даде ход на делото в отсъствие на адвоката му. В хода по същество М. моли съдът да отмени обжалваното разпореждане и да уважи молбата му.

Софийският градски съд, като обсъди доводите, описани в жалбата и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното разпореждане, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество обаче е неоснователна

поради следните съображения:

За да се произнесе в горепосочения смисъл, съдията-докладчик при СРС, НО, 7– ми състав е преценил, че инкриминираните факти в тъжбата на М. са такива, описващи престъпления от общ, а не от частен характер. Въззивният съдебен състав споделя изцяло доводите на съдията - докладчик, че описаното в тъжбата обуславя приложение на правомощията по чл. 250, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 5, т. 2 вр. чл. 81 от НПК. И след измененията в НПК с ДВ бр. 63/2017 г. е налице правомощие за съдията-докладчик да прекрати наказателното производство по дела от частен характер, ако тъжбата не отговаря на изискванията на чл. 81 от НПК, в това число ако в нея не се съдържат данни за престъпление от частен характер или описаното не съставлява престъпление от частен характер поради липсата на съставомерни признаци на деянието. Този извод се подкрепя не само от разпоредбата на чл. 250, ал. 1, т. 1 от НПК, която не въвежда ограничение в тази насока, но и от обстоятелството, че преценката на съдията-докладчик дали е налице тъжба, годна да инициира производство от частен характер, по необходимост включва преценка дали в нея са изложени факти, които могат да се подведат под конкретен престъпен състав, който се преследва по реда на частното обвинение. Такава предварителна оценка на твърденията на частния тъжител по същество гарантира, че в съдебно заседание ще се разглеждат само такива обвинения, които обективно могат да ангажират наказателната отговорност на дадено лице за деяние, което се преследва по инициатива на пострадалия без участие на прокурора.

В процесния случай акуратно районният съд е преценил, че изложените твърдения в частната тъжба насочват към престъпления от общ характер, а именно – по чл. 131, ал. 1, т. 2 от НК, чл. 137 от НК, чл. 138 от НК и чл. 141 от НК. Съобразявайки и разпоредбата на чл. 161 от НК, контролираният съд е заключил, че така описаните деяния, доколкото не покриват признаците на някое от престъпленията от частен характер, а на такива от общ, следва да бъдат разследвани от прокуратурата. На основание чл. 42, ал. 3 от НПК съдът действително е следвало да изпрати делото на съответния орган, но обстоятелството, че това не е сторено, не съставлява съществено процесуално нарушение, нито води до незаконосъобразност на постановеното разпореждане от страна на СРС, като този пропуск ще бъде саниран от настоящия съд.

На следващо място относно непроизнасянето от страна на първостепенния съд по предявения граждански иск, въззивният съд намира възраженията в тази насока за несъстоятелни. Частният тъжител М. и неговият повереник не държат сметка на факта, че за да има произнасяне по гражданския иск, същият следва да е бил приет за разглеждане, съответно – да е имало надлежно конституирани страни. Самата претенция за обезщетение, адресирана до съда, е само една от предпоставките за ангажиране на гражданската отговорност, но липсата на конституирани страни, вкл. такава на подсъдим, прави невъзможно нейното разглеждане на този етап от производството. По дела, образувани по тъжба на пострадалия, процесуалното качество на подсъдимия възниква едва след като съдията-докладчик приеме тъжбата за редовна, удовлетворяваща изискванията на чл. 81, ал. 3 НПК, и в разпореждането, с което ѝ даде ход, по чл. 252, ал. 4 НПК даде правна квалификация на фактите на твърдяното престъпление. Поради това, за разлика от делата, образувани въз основа на обвинителни актове, споразумения и предложения за освобождаване от наказателна отговорност от прокуратурата, по делата, образувани по тъжба на пострадалия, съгласно чл. 254, ал. 4 НПК на подсъдимия се връчва освен процесуалния документ, по който е образувано делото (тъжбата) и препис от разпореждането на съдията-докладчик за насрочване на делото. Това е така, тъй като обвинението е съвкупност от факти и право, поради което повдигането му по този вид дела е фактически състав, който приключва с разпореждането на съдията-докладчик, с което се дава ход на тъжбата и правна квалификация на престъплението, предмет на разглеждане.

Тъй като при цялостната служебна проверка на атакувания съдебен акт, въззивният съд не констатира допуснати нарушения, още по-малко съществени, на съдопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон, необоснованост или непълнота, които да налагат отмяната или изменението му, счете, че същият следва да бъде потвърден.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338, вр. чл. 250, ал. 4 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 1985 от 16.07.2021 г. по НЧХД № 9676/2021 г. на СРС, НО, 7 - ми състав.

На основание чл. 42, ал. 3 от НПК ИЗПРАЩА делото на СРП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____